

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 792/2016-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Radoslavom Olijášom, Grösslingová 58, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 22 CoE 34/2015-157 z 20. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“), ako aj práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 22 CoE 34/2015-157 z 20. mája 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„V exekučnej veci vedenej u súdnej exekútorke [REDAKOVANÉ]
pod č.k. EX 865/2000 sa oprávnený [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ] (pôvodne Všeobecná zdravotná poisťovňa pobočka Bratislava -
vidiek) proti mne ako povinnému domáha exekúcie na podklade platobného výmeru zo dňa
23.3.2000 č. 40-2008/2000/b, ktorý bol vydaný Všeobecnou zdravotnou poisťovňou,
pobočka Bratislava - vidiek. Podľa obsahu platobného výmeru mne ako platiteľovi
poistného bola uložená povinnosť zaplatiť tejto poisťovni ako poplatok z omeškania
vo výške 0,2% zo sumy poistného za každý kalendárny deň omeškania odo dňa pôvodnej
splatnosti poistného za príslušný kalendárny mesiac do dňa kontroly v celkovej sume
40.093,- Sk a trovy konania v sume 38,- Sk. Poplatok z omeškania mi bol predpísaný podľa
ust. § 23 ods. 2 zák. č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení. Uvedený platobný výmer
nadobudol právoplatnosť dňa 14.4.2000 a vykonateľnosť v roku dňa 25.4.2000...

Dňa 18.3.2009 som v predmetnej exekučnej veci podal návrh na zastavenie exekúcie
z dôvodu premlčania práva vymáhať poistné podľa ust. § 21 ods. 3 zák. č. 273/1994 Z.z.
o zdravotnom poistení.

Okresný súd Pezinok uznesením zo dňa 10.09.2010, č.k. 15Er/7588/2008-80
(pôvodne č.k. 11Er 1208/2000) exekúciu zastavil z dôvodu premlčania práva vymáhať
poistné podľa § 21 ods. 3 zák. č. 273/1994 Z.z. ...

Na odvolanie oprávneného [REDAKOVANÉ] Krajský súd v Bratislave
uznesením zo dňa 27.06.2011, č.k. 18CoE 655/2010-103 zrušil uznesenie Okresného súdu
Pezinok č.k. 15Er 7588/2008-80 (pôvodne 11Er 1208/2000) zo dňa 10.09.2010 a vec vrátil
súdu prvého stupňa na ďalšie konanie...

Po vrátení veci na súd prvého stupňa, Okresný súd Pezinok uznesením zo dňa 16.01.2012, č.k. 15Er/7588/2008-107 (pôvodne č.k. 11Er/1208/2000) zamietol môj návrh na zastavenie exekúcie zo dňa 17.03.2009...

Voči uzneseniu súdu prvého stupňa č.l. 107 som podal odvolanie...

Moje odvolanie Krajský súd v Bratislave proti vyššie cit. uzneseniu Okresného súdu Pezinok zo dňa 16.01.2012 uznesením zo dňa 18.09.2012, č.k. 21CoE/93/2012-123 odmietol, z dôvodu, že odvolanie proti uzneseniu exekučného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie nie je prípustné.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.09.2012, č.k. 21CoE/93/2012-123 som podal dovolanie...

Na moje dovolanie ako povinného Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 9.7.2014, č.k. 7ECdo 216/2013 uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 18.9.2012, sp. zn. 21CoE 93/2012 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 20.05.2015, č.k. 22CoE/34/2015-157 potvrdil uznesenie Okresného súdu Pezinok zo dňa 16.01.2012, č.k. 15Er/7588/2008-107 (pôvodne č.k. 11Er 1208/2000) v časti výroku, ktorým súd môj návrh na zastavenie exekúcie zo dňa 17.03.2009 zamietol.“

Podľa sťažovateľa «odôvodnenie odvolacieho súdu nereaguje na moje uplatnené námietky v mojom odvolaní, kde namietam najmä použitie ust. § 112 Obč. zák. v danej veci, naviac keď odvolací súd tiež použil na danú vec ust. § 112 Občianskeho zákonníka, ale nijako aplikáciu § 112 Obč. zákonníka nevysvetľuje; odvolací súd opäť ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí na č.l. 103 a ako aj opakoval podľa tohto rozhodnutia súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí na č.l. 107 len znovu vysvetľuje prečo nie je možné použiť ust. § 71 ods. 3 Správneho poriadku hoci nikto z účastníkov na použitie tohto ustanovenia sa nedovoľáva a naviac odvolací súd výrazu v ust. § 21 ods. 3 zák. č. 273/1994 Z.z. „právo vymáhať poisťné“ dáva iný význam a obsah ako vyjadrujú jazykové prostriedky uvedené v tomto ustanovení a tiež priznáva návrhu na vykonanie exekúcie účinky prerušenia plynutia premlčacej lehoty bez akéhokoľvek zákonného podkladu».

Sťažovateľ tiež vytkol, že závery krajského súdu v napadnutom uznesení sú svojvoľné, arbitrárne, neodôvodnené a nemajúce legitímny základ, pričom krajský súd sa uspokojil s nepreskúmateľným odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. Odvolací súd ani súd prvého stupňa podľa sťažovateľa mu neposkytol žiadne stanovisko vyvracajúce jeho zásadné tvrdenia týkajúce sa premlčania práva vymáhať poplatok z omeškania vyplývajúci zo zdravotného poistenia.

Sťažovateľ vo svojej argumentácii poukázal na § 21 ods. 3 a 4 a § 23 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov a uviedol, že *„Z cit. zák. ustanovení explicitne vyplýva, že osobitná právna úprava týkajúca sa vymáhania poplatku z omeškania podľa zákona č. 273/1994 Z.z. v znení účinnom v čase vydania platobného výmeru obmedzuje právo vymáhať poplatok z omeškania na základe rozhodnutia len do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa tento poplatok z omeškania predpísal. Tzn., že ak uplynie trojročná premlčacia lehota v priebehu výkonu rozhodnutia, nemôže byť vo výkone rozhodnutia pokračované, ak dlžník premlčanie po uplynutí uvedenej lehoty namietne.*

K prerušeniu plynutia premlčacej doby môže dôjsť len vtedy, ak to výslovne ustanovuje zákon. V súkromnom práve prerušenie plynutia premlčacej doby nastáva na základe hmotnoprávných ustanovení § 112 Obč. zák. pre občianskoprávne vzťahy a pre obchodnoprávne vzťahy na základe ust. § 402 a nasl. Obch. zák.; tieto však sa nedajú použiť na verejnoprávne vzťahy, tak ako to urobil Krajský súd v Bratislave, keď použil ust. § 112 Obč. zák., pričom použitie tohto ustanovenia na verejnoprávny vzťah nijako právne neodôvodnil. Hmotnoprávne ust. § 112 Obč. zák. nie je možné použiť na verejnoprávne vzťahy, nakoľko rozsah pôsobnosti podľa § 1 Obč. zák. sa týka výlučne súkromnoprávných vzťahov. Je nesporné, že v danej veci ide o vzťah verejnoprávny, keďže exekučným titulom je rozhodnutie vydané v správnom konaní podľa zák. č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, ktorého predmetom je pohľadávka z verejného zdravotného poistenia, teda v danej veci je vylúčené použiť na vznik, zmenu a zánik verejnoprávnej pohľadávky súkromnoprávne predpisy. Žiadny verejnoprávny predpis (vrátane zák. č. 273/1994 Z.z.)

neustanovuje prerušenie alebo pretrhnutie plynutia premlčacej doby vo verejnoprávnych vzťahoch, preto vo verejnoprávnych vzťahoch sa právo premlčí, ak nebolo vykonané v ustanovenej premlčacej dobe, t.j. uplynutím premlčacej doby sa právo premlčí, a skutočnosť, že počas plynutia premlčacej doby sa viedlo (vedie) nejaké exekučné konanie nemá vplyv na plynutie premlčacej doby. Tzn. ak verejnoprávny predpis zák. č. 273/1994 Z.z. ustanovuje v § 21 ods. 3 v spojení s § 21 ods.4, že právo vymáhať poplatok z omeškania sa premlčí za tri roky odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa toto poistné predpísalo, na námietku premlčania po uplynutí tejto doby nie je možné poistné, resp. poplatok z omeškania viac vymáhať, čo je teda dôvod na zastavenie exekúcie. Tiež je potrebné vychádzať zo všeobecnej konštrukcie verejného práva, že orgány verejnej moci môžu konať iba v rozsahu a spôsobom upraveným v zákone. Tzn. ak nie je určitá otázka verejného práva zákonom upravená (prerušenie plynutia premlčacej doby) tak nie je možné tvrdiť, že tomu tak je cez normy súkromného práva, naviac bez akéhokoľvek odôvodnenia použitia normy súkromného práva...“

K odôvodneniu napadnutého uznesenia krajského súdu sťažovateľ tiež uviedol, že „*Výklad ust. § 21 ods. 3 zák. č. 273/1994 Z.z. odvolacím súdom tak, že sa právo vymáhať poistné spája výlučne iba s iniciovaním výkonu rozhodnutia, teda s podaním návrhu na exekúciu je svojvoľné zúženie aplikácie ust. § 21 ods. 3 zák. č. 273/1994 Z.z., ktoré nie je možné vyvodiť ani jazykovým a ani logickým výkladom z uvedeného ustanovenia.*“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal tento nález:

„I. Základné právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa článku 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na vlastníctvo podľa článku 20 Ústavy Slovenskej republiky a právo na majetok podľa článku 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.05.2015 sp. zn. 22CoE/34/2015-157 porušené bolo.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.05.2015 sp. zn. 22CoE/34/2015-157 a prikazuje mu vo veci znovu konať a rozhodnúť.

III. Krajský súd v Bratislave je povinný sťažovateľovi uhradiť trovy konania v sume 355,73 € na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím štátneho orgánu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený tak možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorého by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 27/04, I. ÚS 158/05, IV. ÚS 300/08, IV. ÚS 158/09).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu.

Na tomto mieste považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že sťažovateľ sa v petite sťažnosti domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj „základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu“. Uvedené práva podľa

čl. 20 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu nie sú v petite správne označené v súlade so znením príslušného ustanovenia ústavy a dodatkového protokolu, avšak z ostatného obsahu sťažnosti ústavný súd ustálil okruh a označenie základných práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, tak ako to je uvedené aj v záhlaví tohto rozhodnutia.

Ústavný súd vo svojej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že nie je alternatívou a ani ďalšou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho v konaní o ústavných sťažnostiach nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu vrátane posúdenia skutkových otázok, pretože jeho úlohou nie je zastupovanie, resp. nahradzovanie všeobecných súdov ako ich ďalšia opravná inštanca. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 158/09). Akékoľvek skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 262/04). Ústavný súd takisto pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (*mutatis mutandis* napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva:

«Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa opodstatnene zastáva právny názor podľa ktorého rozhodnutie príslušnej zdravotnej poisťovne, ktorým sa vymáha poistné podľa ust. § 21 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z. z. možno súdnym výkonom rozhodnutia (exekúciou) vykonať aj po uplynutí 3 rokov od uplynutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa toto poistné predpísalo (§ 112 Občianskeho zákonníka). Právo vymáhať poistné v zmysle § 21 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z. z. (účinného ku dňu vydania exekučného titulu) je spojené

výlučne s právnou možnosťou oprávneného domáhať sa núteného výkonu rozhodnutia proti povinnému, ktorý dobrovoľne nesplnil uloženú povinnosť. Predpokladom naplnenia tohto práva je uskutočnenie takého právneho úkonu, s ktorým právny poriadok spája účinné začatie konania, v ktorom možno povinného donútiť k splneniu uloženej povinnosti. Predmet premlčania - „právo vymáhať poistenie“- uvádzaná právna norma spája s možnosťou oprávneného iniciovať nútený výkon rozhodnutia, nespája s ním faktické uspokojenie oprávneného, ktoré nastáva až úspešnou realizáciou (výkonom) v závislosti od zákonom upraveného postupu vymáhajúceho orgánu (NS SR sp. zn. 7Cdo/154/2011).

Na základe uvedeného možno konštatovať, že súd prvého stupňa správne posúdil význam slov „právo vymáhať poistné“ obsiahnuté v § 21 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z. z., v porovnaní so znením ustanovenia § 71 ods. 3 zák. č. 71/1967 Zb. Správneho poriadku (platným do 31. decembra 2003) obsahujúcim slovné spojenie „rozhodnutie možno vykonať“. Zásadný právny rozdiel spočíva v tom, že „právo vymáhať poistné“ sa spája s aktívnou činnosťou na uplatnenie práva oprávneného v lehote, ktorú mu predpisuje zákon. Tento legislatívny pojem neznamena, že vyberanie priznaného plnenia (dlžného poistného) je samotné vymáhanie poistného, pretože poistné už vymožené (predpísané) bolo, len nebolo uspokojené (vykonané). Uvádzané ustanovenie § 71 ods. 3 Správneho poriadku odlišne upravovalo správnu exekúciu a to tak, že rozhodnutie bolo potrebné vykonať (porovnaj I. ÚS 122/07, IV. ÚS 307/2010).

Odvolaací súd považuje uvedený výklad za aplikovateľný aj na daný prípad, nakoľko aj vo vyššie citovanom právnom predpise, na ktorý súd poukázal vo svojom odôvodnení, stanovuje premlčaciu lehotu pre právo vymáhať príspevok a zároveň vylučuje aplikáciu § 71 ods. 3 Správneho poriadku v znení účinnom do 31.12.2003.»

Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, avšak nezistil, že by účinky výkonu jeho odvolacej právomoci boli nezlučiteľné so zásadou spravodlivého súdneho konania, základným právom účastníka konania na súdnu ochranu, ako ani základným právom vlastníť majetok a právom na pokojné užívanie majetku. Napadnuté uznesenie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom jeho výklad právnych predpisov a závery z nich odvodené nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných

právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Na posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého uznesenia krajského súdu považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne konformný. Inými slovami, ústavný súd zisťoval, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy. Ústavný súd sa síce stotožnil s právnym názorom sťažovateľa, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, avšak toto právo neznamenaá, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie treba podľa názoru ústavného súdu posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu na výklad príslušných zákonných ustanovení nestotožnil (a v dôsledku toho ani s jeho rozhodnutím vo veci samej), nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

V súvislosti s tým ústavný súd pripomína, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016